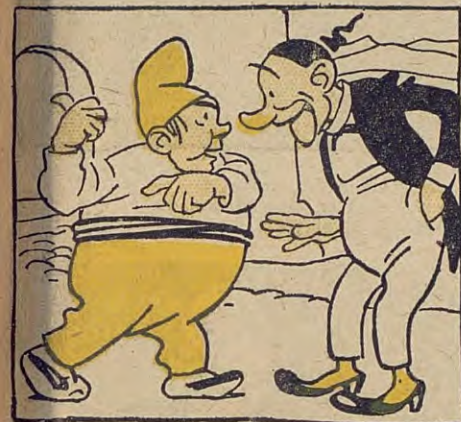

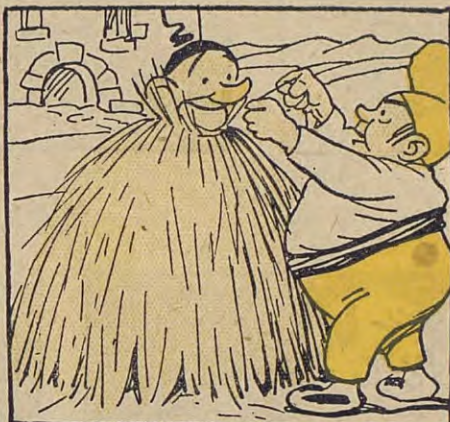

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

SEGONA AVENTURA D'EN VIROLET

—Virolet, aquí hi ha un lladre
que cada punt va a robar.
—Descuideu, jo tinc un medi
i amb ell el podem pescar.

—Ben lligada aixís la palla
quedaré dissimulat.
I no hi haurà qui em conegui
ni a tres passes del meu nas.

El lladregot ja s'acosta
poc se pot ell suposar
la que a l'infeliç li espera.
Pagarà ben car son dany!

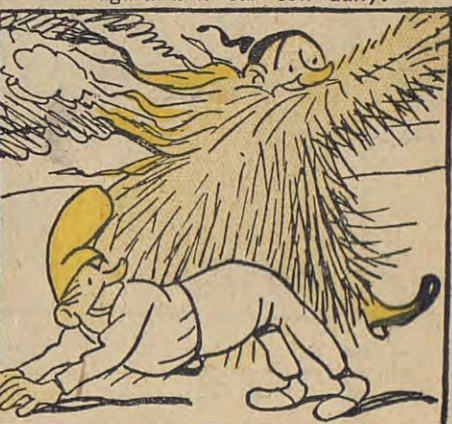

—Ja ets meu! —Perdó!

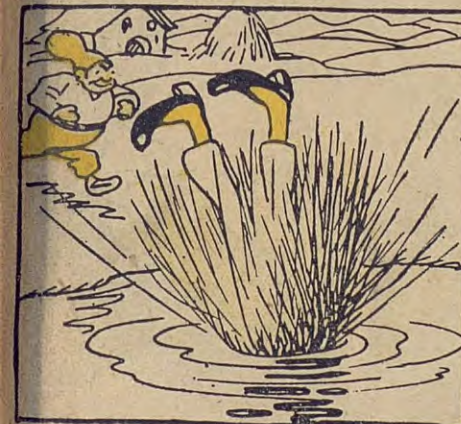
—Que et perdoni?
No et podràs pas escapar
de que t'apliqui un càstig
que creu-me, farà fredat!

Més el lladre és un trapella
i de la pipa se val
per calar foc a la palla
del Virolet disfressat.

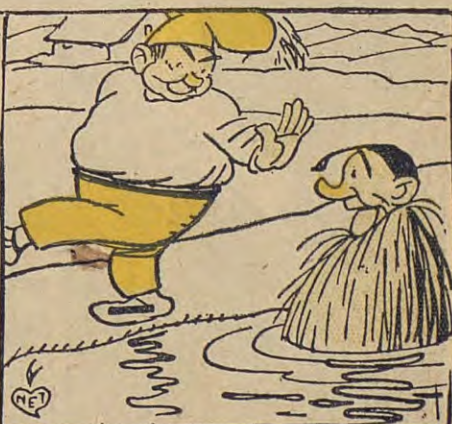
—Reina Santa, em socarrimol
Socorrol M'estic cremant!—
I deixa a terra el pillastre
i corra com un mal llamp.

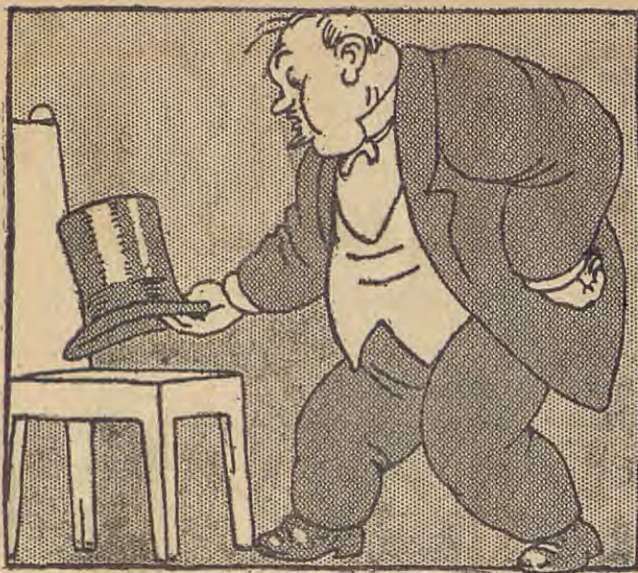
Troba per fi una gran bassa
i, pataplami, va de cap.
L'aigua li apaga les flames.
En Virolet s'ha salvat!

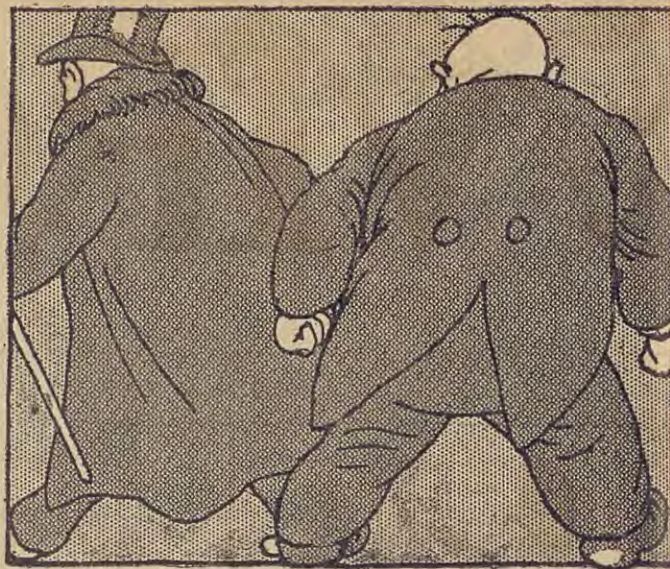
Arriva el pagès i crida:
—Virolet! Què t'ha passat
—Que per ofegar el lladre
aquí dintre l'he tirat!

—Virolet, lo que és de lladre
no n'agafaràs mai cap!
—Lladre no ho sé; més sí que ara
he agafat... un costipat!

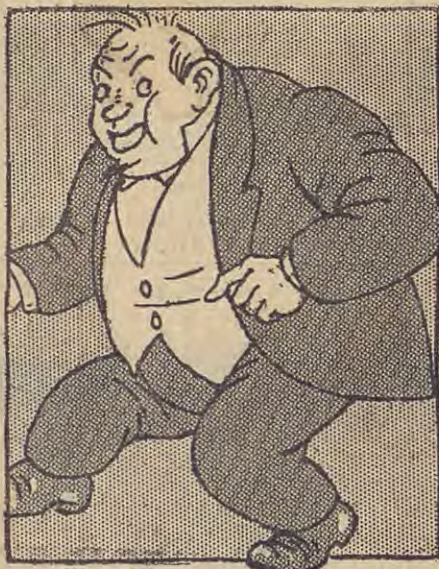
—Aquí el barret deixaré
perquè allí, en el guarda-robes,
no me'l tractarien bé.

—Caram, en Pau quin abric!
Ell que em va estafar deu duros
i ara vol veni a fê el ric.

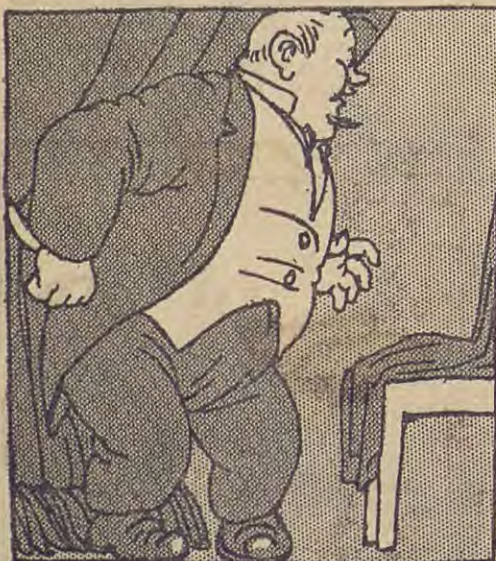
—Aquí deixaré el paltó,
sinó al sortir pescaria
un costipat de debò.

—Té, té y té! Ja estic venjat!
Ara, si vols, pots posar-te'l
que te'l deixo ben planxat.

—Per allò que em va estafar
aquest abric que tragina
ara li vull rebregar.

—Des d'aquí vigilaré,
quan en Pau vingui a buscar-lo,
la cara que deurà fê.

—Qui haurà estat aquest ximplet?
Mare de Déu, quina planxa,
si tapava el meu barret!!

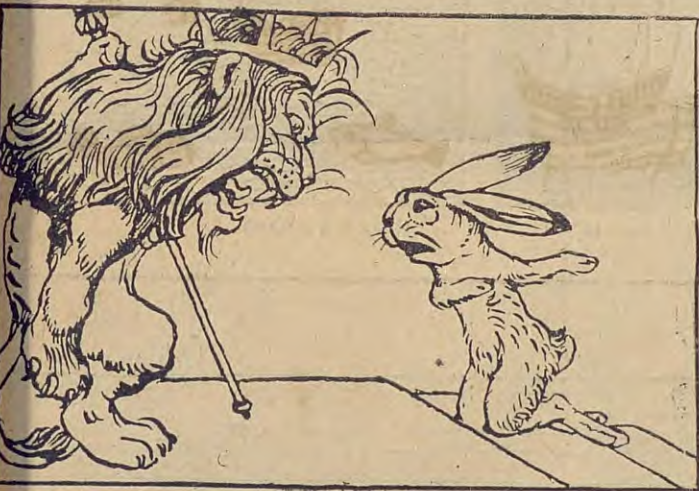
Tiranía enderrocada o La llebre salvadora

«En una terra s'esdevenc» que les bèsties patien sota la tirania d'un feroçíssim lleó. Cada dia havien d'oferir una víctima a la seva voracitat com a únic medi de què perdonés a les altres bèsties. A dit fi feien diàriament un sorteig, i al qui li tocava la bola negra, havia d'anar a entregar-se per tal d'ésser menjat pel lleó.

Una vegada que va tocar-li a la llebre, aquesta romansejava i no trobava mai l'hora de posar-se entre les urpes del tirà. Crec que a tots nosaltres ens hauria succeït igual, si ens hi haguéssim trobat.

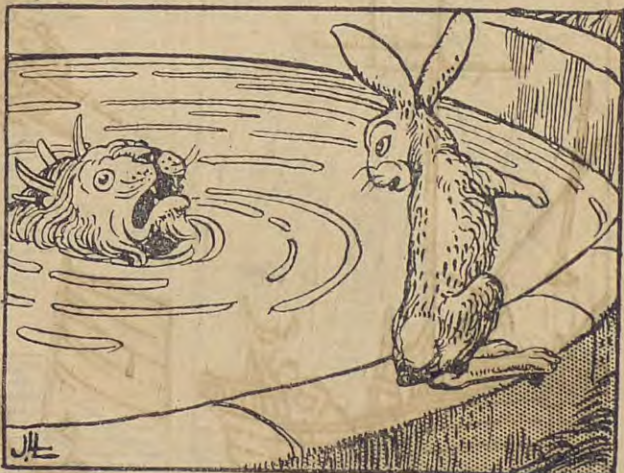
Quan finalment s'hi determiná, feia estona que havien tocat les dotze. La gana del lleó igualava la seva ràbia: «Per què has trigat tant?» «Senyor, és que aquí a la vora he trobat un altre lleó que deia que ell era el rei d'aquestes...

...terres, i m'he entretingut dient-li que no, que aquí no hi havia més rei que vós». Molt enfellonit el lleó es fa acompanyar per la llebre al lloc on aquesta deia que havia trobat el seu rival.

I ço que va fer la molt astuta és portar-lo a un lloc on hi havia una gran bassa d'aigua i mostrà al cruel·líssim lleó la seva pròpia imatge que s'hi en mirallava amb gran perfecció.

Aquest se llensà fet una fúria per tal de lluitar amb aquell usurpador del seu domini i va acabar miserablement negat. A la llebre diu que li feren una estàtua.

LA VERITAT SOBRE EL DESCOBRIMENT D'AMÉRICA

L'Amèrica no es va pas descobrir com la història ens conta, si no de la manera següent que explica un savi japonès:

Es veritat que En Cristòfol Colom volia descobrir l'Amèrica i que, per això, estudiava dia i nit. Quan ja en va saber prou del descobriment d'Amèrica, ell que si que se'n va a trobar als Reis Catòlics i me'ls hi diu: «Majestats, jo voldria...

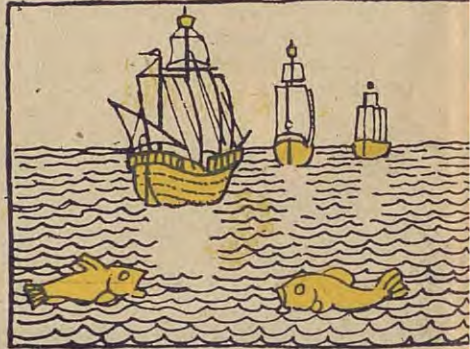
...descobrir l'Amèrica». Aleshores els Reis Catòlics respongueren: «Molt bé! Què és el que us mancava per descobrir-la? En Colom respongué: «Majestat: em sembla que amb tres carabeles i quatre quartos ja en tindria prou». Els Reis Catòlics digueren: «Que se li entregués aquestes tres carabeles i tots els quartos que convingués».

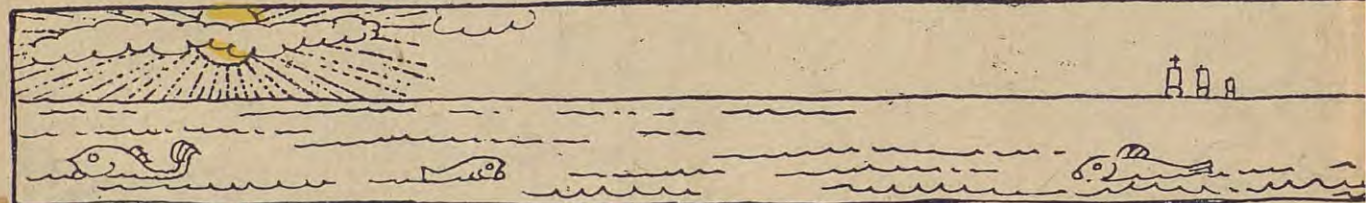
Aleshores En Colom es va embarcar amb uns quants soldats. I va navegar molts i molts dies...

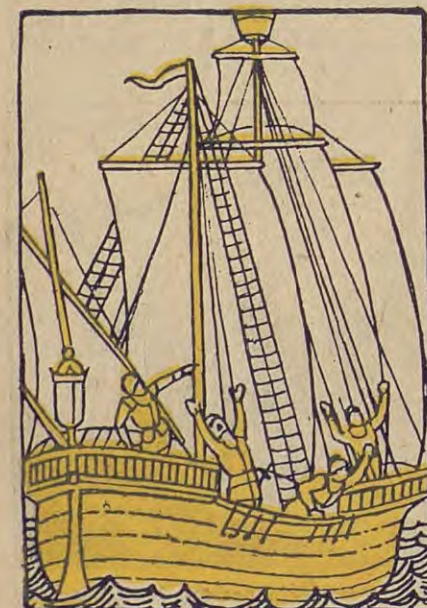
...i durant moltes nits...

...i durant setmanes...

...i mesos.

Fins que un dia, quan ja les tripulacions i soldats començaven a murmurar, vet aquí que es comença a veure terra. Tots estan alegres.

I en Colom va embarcar en una llanxa per a anar a pendre possessió, en nom dels Reis Catòlics, de la nova terra.

I desembarcaren per a veure si podien, per fi, descobrir l'Amèrica.

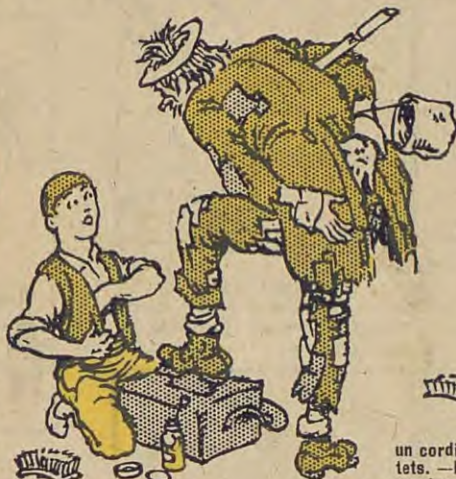
Així es descobrí l'Amèrica. I vetaquí que dos indis que estaven mirant, estupefactes, aquell desembarc de gent blanca des de darrera d'unes mates, digueren: «em sembla que ens han descobert».

1. - LES PERIPÈCIES D'EN MIRANIUS,

per JIM-FIT
I JUNCEDA

Tothom se'n feia creus de que un xicot an distingit com en Miranius volgués deixar la seva lucrativa carrera de netejabotes ambulant. Perquè, en realitat, ho era un xicot distingit en Miranius. Se'l distingia especialment per la seva manera de mirar amb els ulls rodons, com si de tot es sorprengués, i també per la seva absoluta indiferència davant els més extraordinaris esdeveniments de la vida. De què li va venir la pensada de deixar el seu ofici? Doncs de que un dia l'eminent ex-milionari el marquès de Panxarrugat es va fer netejar les

sabates per en Miranius i quan va ser l'hora de pagar, li va dir, fificant ma al forro foradat de la butxaca posterior del seu jaqué:—Tens canvi de mil pessetes? En Miranius se'l mirà amb aquells ulls rodons. Després, butxaquejà, i només trobà deu cèntims de plom,

un cordill, una goma per a portar ben tancat el paraigües, i un botó de calçotets. —No; no tinc més que bitllets de cinc cèntims—li respongué en Miranius, mostrant-li els seus cabals. El marquès de Panxarrugat, saludà amb l'ala del seu barret; (com que això passava a l'estiu, el marquès només duia ales, sense copa), i es retirà dignament. En Miranius, seguint el seu costum de no admirar-se de res, el seguí amb la mirada, però com que el marquès s'allunyava molt, la mirada es cansà de seguir-lo, i ho deixà corre, malgrat que havia gastat molt llustre, tenyint els mitjons del marquès a tra-

vés dels forats de les botines. Però, com que l'ex-milionari marquès tenia molta relació entre persones de la més alta aristocràcia ambulant, relació lligada tot esperant el "consumé" a la porta de certs edificis, perquè el marquès de Panxarrugat freqüentava l'element militar, heu's aquí que l'endemà, en Miranius es trobà amb una sorpresa inesperada. Una cua llarguíssima formada per aristòcrates retirats, esperava tanta davant la caixa de netejabotes de l'impertorbable Miranius. —Som recomanats del marquès de Panxarrugat—li va dir el primer que posà el peu damunt la caixa. En Miranius considerà que mai una bona acció cau en el buit, i pensà: "Ahir vaig netejar de franco

el calçat del marquès, i a canvi de quinze cèntims que vaig perdre, avui guanyaré centenars de pessetes, i així em podré casar i comprar un paquet de cigarrets pels amics". Però, el primer recomanat del marquès, un cop tingué les sabates lluentes, ficà mà a la butxaca i digué gentilment:—Tens canvi de mil pessetes? La cara que va fer en Miranius no es pot descriure. Com que el nostre excel·lent Miranius era filòsof i no s'admirava de res

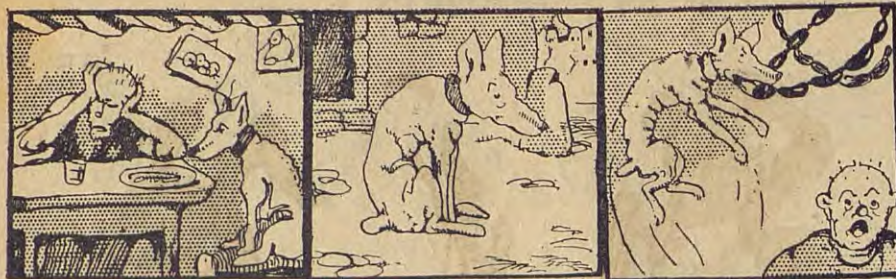
pensà: "Els altres pagaran per ell". I, en efecte, un cop enllustrat el segon aristòcrata, li sortí amb la mateixa pregunta. I el tercer també, i així fins a dotze, amb un total de dotze mil pessetes... nominals. Tots s'havien fet enllustar; tots havien ficat mà a la butxaca; tots havien fet la mateixa pregunta; i tots s'havien retirat. En Miranius donà un cop d'ull a la llarga i aristocràtica cua, i penjant-se la capsa a l'espatlla, digué, fillosòficament:—També em retiro jo.—I abandonà el seu lloc, disposat

a abandonar l'ofici i tot, perquè l'havien acabat la crema i la calderilla. La resolució d'en Miranius, però, no va plaure al seu amo. Era aquest, un home gros com un gripau inflat, que es dedicava al trist ofici d'explotar xicots fent-los treballar molt i quedant-se per a ell llurs guayns. Si no li portaven diners, els hi pegava, i si n'hi portaven, els hi donava un plat de sopa, un crostó de pa i un tros d'estora per llit, en una immunda barraca situada en els afores de la ciutat. Com que, amb la història dels aristòcrates, en Miranius arribà a la barraca d'en Perracot (que aquest era l'harmonió nom del seu amo),

i abans que aquest li digués res, en Miranius li manifestà:—No cal que us molesten en posar-me sopar, avui.—I, tot seguit, li participà el seu propòsit de deixar l'ofici de netejabotes i d'abandonar la barraca. La indignació d'en Perracot no tingué fi ni compte, però com que en Miranius no es sorprenia de res, el deixà dir, mentre l'amo s'accontentà proferint amenaces. Ara, que quan va veure que l'il·lustre Perracot es disposava a il·lustrar el seu discurs amb demostracions pràctiques de la seva brutalitat, en Miranius féu un salt cap a la porta i li digué amb la major correcció:—Us quedo molt agraït pel poc menjar que m'havéu donat, ja que així m'he conservat prim, i puc córrer, cosa que dubto que podeu fer vos amb la velocitat que us caldria per tal de poder atrapar-me. (Continuarà)

—Pobre Sultan, ja ho veus; a pesar de la meua carrera d'advocat, com que no tinc feina, ens haurem de morir de ganal

El gosset, capficat, surt a pendre la fresca, una de les poques coses que es poden pendre sense pagar.

Més, allà a la vora, un cansalader ha posat a la porta, com a mostra, unes temptadores penjarolles de botifarrons.

Com que malgrat ésser gos de lletrat, ignora les lleis que regulen la propietat, el Sultan agafa els embutits i, cames ajudeu-me, se'ls emporta a casa del seu amo.

El cansalader, que creu ésser molt aixerti, hi entra al darrera i li diu: «Quan un gos furta botifarrons, qui les ha de pagar?». L'advocat contesta: «El seu amo».

«Està bé, doncs pagueu-me-les, car el gos era el vostre». «Amb molt de gust», contesta el lletrat i li dona un duro.

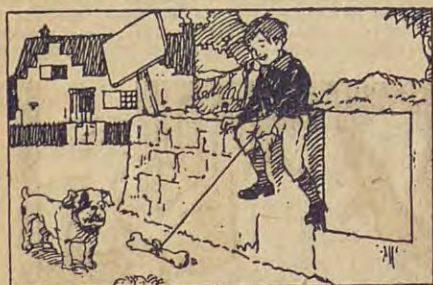

Més, quan el gras botiguer se'n anava tot cofoi del seu enginy, l'altre li diu: «Quan un cansalader consulta un advocat, qui paga la consulta?» i l'altre va haver de confessar: «El cansalader».

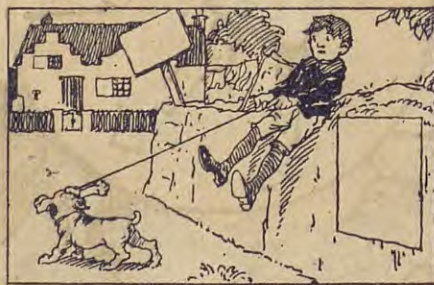
I, encara pitjor, va haver d'esquitxar quinze pessetes, que va ésser com arrencar-li quinze caixals.

Renunciem a descriure l'alegria amb què van celebrar nostres amics llur debut en la carrera de Jurisprudència.

EL BURLADOR BURLAT

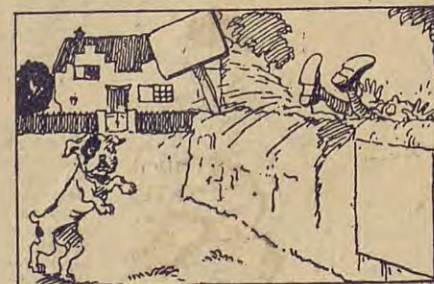
Li presenta al gos un òs, lliga tamb un fort cordill,

prometent-se el molt talòs rifar-se'l sense perill.

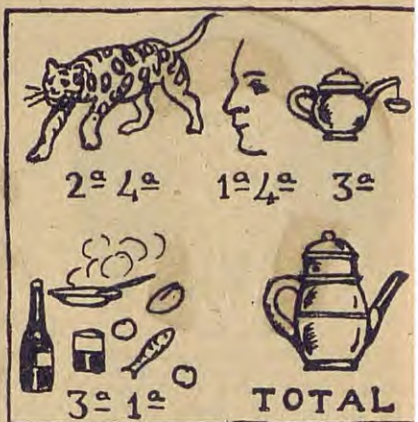

Més el gos deixa anar, las, (aquell òs no li plau massa)

i el noi rep un cop al nas i, endemés, cau a la bassa.

C H A R A D A

TRENCA CLOSQUES

Aquesta setmana el pintamonés de cotum ens ha remés el següent dibuix amb una falta garrafal. Quina és?

SOLUCIONS DE LA SÈTMANA PASSADA

Al geroglífic: Sorpresa.

Al trenca-closques: L'ase té aixecades dues potes del mateix costat.

Als rodolins incomplets:

La Carlota té un veí que estudia el cornetí. Un mata-sogres li posa en un moment que ell reposa. I al reprendre la lliçó té un sust aclaparadò.

A la rondalla:

Se'n va riu avall plorant, i troba la mateixa dona: — Pepa, què tens?—L'aigua se m'ha emportat la tripa, el ganivet i la burxa.—Aquí baix ho trobaràs a damunt d'una pedra.—Ai, gràcies!—Aquella dona es va tenir llàstima, i qua se n'anava la crida:—Noia, escolta, que et diré una cosa: Quan sentis un ruc a bramar, acota ben bé el cap; quan sentis les campanes a tocar, aixeca ben bé el cap.—Ella, que quan va sentir el ruc a bramar el va acotar.

—Mare de Déu, com cau l'aigua

Ha pensat utilitzar

I vatan llesta Carlota

METAMORFOSI

AMBIDEXTRE

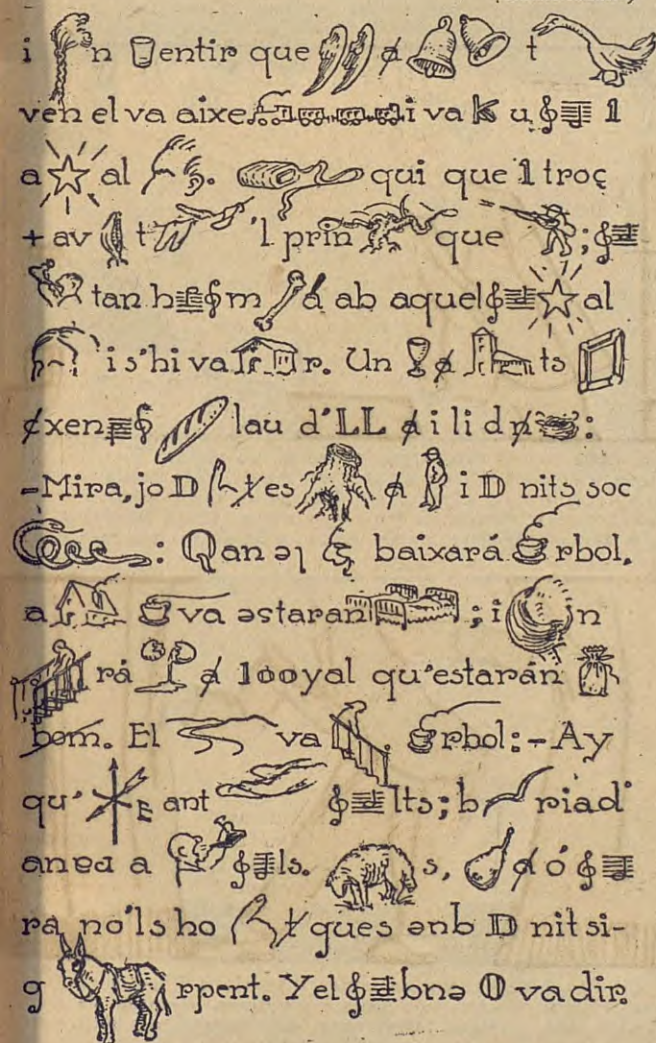
Procura amb el seu bastó bona circulació.

Però vol la sort traïdora convertir-lo en regadora.

Substituir els punts per lletres de manera que, llegides d'esquerra a dreta donguin el nom d'una bèstia molt fera i de dreta a esquerra el d'una altra molt molesta.

RONDALLA

(Continuació)

(Continuarà)

ADVERTÈNCIA

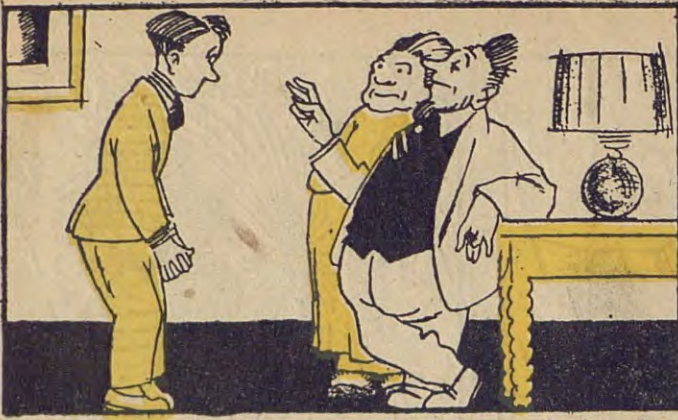
Com veuran els nostres lectors, avui comencem a publicar la preciosa novel·leta d'en Jim-Fit, il·lustrada per en Junceda el títol de la qual (modificat) és:

LES PERIPECIES D'EN MIRANIUS

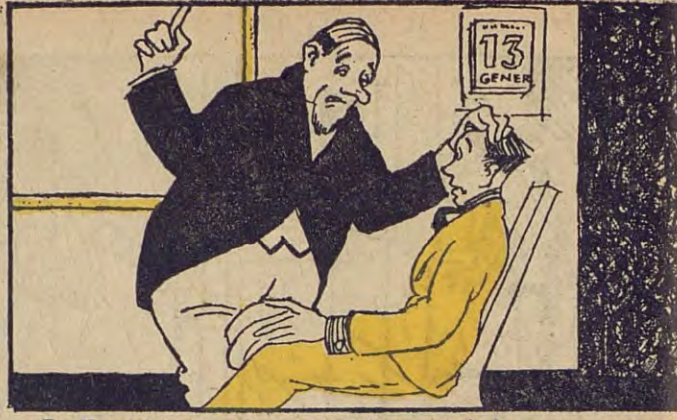
Quan aquesta acabi, començarem un precios conte d'en Mark Twain, amb dibuixos d'en Cornet i successivament obres de Lola Anglada, J. M. Folch i Torres, Angel Ferran, Jordi Català i altres il·lustrades pels nostres més distingits dibuixants.

SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

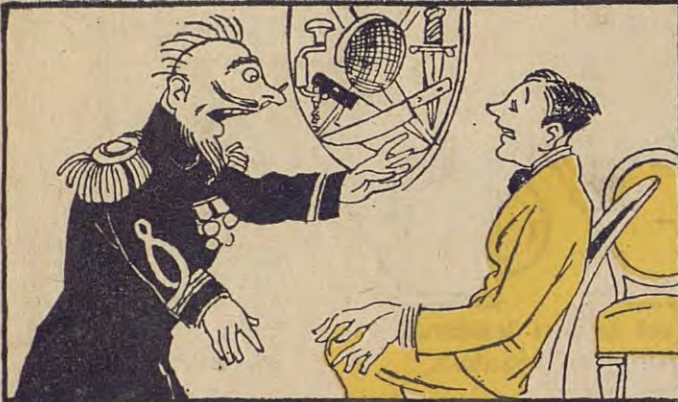
PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.
» amb fulletó novel·la	»	7'50 »
» » i VIROLET	»	12'50 »
VIROLET solt	»	5'50 »
PATUFET solt	Fora	6 »
» amb fulletó novel·la	»	8 »
» » i VIROLET	»	13 »
VIROLET solt	»	6 »

—Mira, noi: ja ets prou gran i cal que pensis de quina manera pots obrir-te camí. Per això el millor serà que t'aconsellis de persones experimentades.

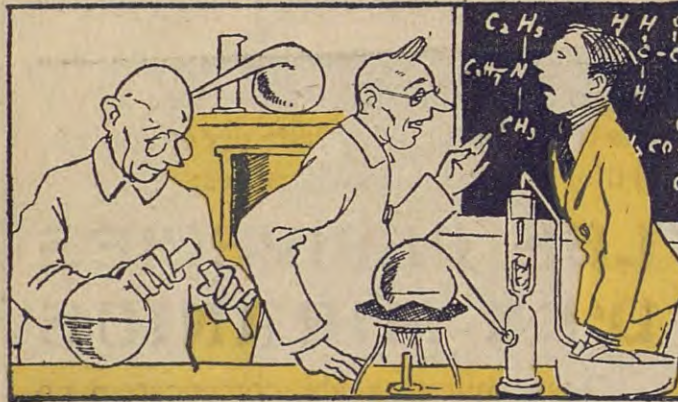
En Francisquet anà a veure al seu oncle banquer; aquest li digué:—Has de fer primer un «canvi» radical; has d'anar amb «compte» en el que fas (això és «capital») i has de tenir «interès» en fer-ho bé.

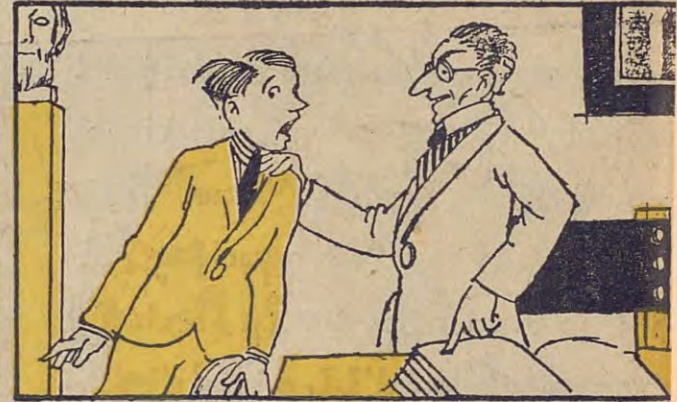
Seguidament en Francisquet visità al senyor Pancràs, molt amic de la casa: No t'has d'espantar mai—li digué. —La vida és una «batalla»; pit i fora. Creu-me: en «general», qui ho fa així, assoleix sempre la «victòria».

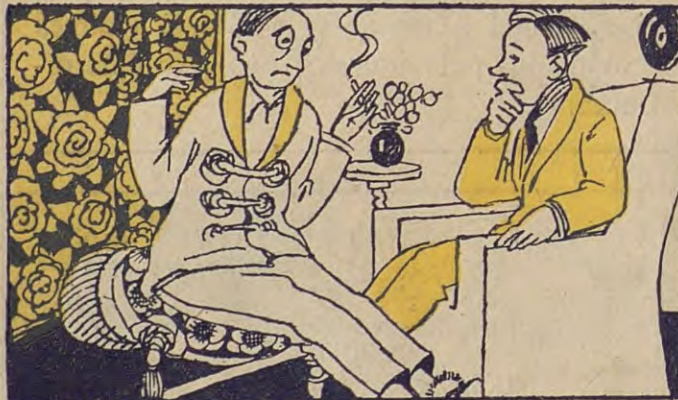
Després passà a veure al doctor Sangonera, cosí del seu pare:—Es un bon «síntoma» la teva bona disposició. Però no vulguis anar massa «depress»; més val, de primer, «polsar» la situació, i començar a «petites» «dosis».

Visità a continuació al doctor Fosfots, químic eminent; heu's aquí la seva opinió:—Has de ser actiu i encara més: «reactiu». Aquesta és la meua «fòrmula» i no crec que hi hagi altra «solució».

Encara anà a rebre més consells. El senyor Sinta'is, li digué:—«Puntualitzem», primerament. Vols fer-te l'home? Doncs, «norma», norma en tot, sigui quin sigui l'«article» a que et dediquis. No em vinguis, si no ho fas així, amb «exclamacions», doncs mereixeràs de mi els més durs «adjectius».

Finalment s'entrevistà amb el seu oncle «Canolito» que és diplomàtic. Mireu que va dir-li:—Per crear-te un «modus vivendi» has de procurar-te «relacions comercials», i si et seris seràs sempre ben «tractat». Això sí, has de tenir astúcia i molta «diplomàcia».

En Francisquet, ple de bones intencions i per a no que dar malament amb els seus consultors, després de pensar-hi molt, resolgué fermament, des d'aquell dia en avant fer sempre... el que li semblés millor.